

„Romanul e viața,
nu a unui individ, ci a unei
societăți întregi.”

- I. L. Caragiale

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 420
17 - 23 iulie 2019

Doar „dizolvare”?! Insuficient!...

Cezar Adonis
Mihalache

Se discută relativ intens despre dizolvarea UDMR-ului... Din nou... O temă care apare periodic, dar care niciodată nu este finalizată... Acum s-a reluat subiectul eliminării formațiunii iredentiste din osatura politică a țării, cu mai multă încrâncenare parcă, dar tot dinspre spațiul

de partide politice. În plus, după atâția ani de existență a acestora, ar fi dificil să demonstrezi ilegalitatea acestora, iar suprimarea lor (practic, eliminarea, dimpreună cu UDMR, a tuturor bastarzilor pe care formațiunea i-a plasat, tactic, într-o „grănițuire” de veghe maghiaro-secuiască) ar fi mult mai dificilă.

Dizolvarea UDMR-ului ar fi astăzi doar expresia unei frecții la piciorul de

adresa unor politicieni, ci în baza unor acorduri și trocuri neștiute de noi, simplii votanți), plasându-și, peste noapte, oamenii prin departamentele dedicate minorității (nu minorităților!, acolo e alt os de ros), de unde își va extinde poate și mai bine mocirla „ideologică” pe care o stârnește în numele unor fanteze iredentist-revizioniste.

Desființarea UDMR-ului își avea rostul cu mulți ani în urmă. Atunci ar fi produs efectele benefice maxime... Înainte să apuce să se infiltreze instituțional.

De aceea, soluția nu o mai reprezintă astăzi doar acest pas. Pentru că locul formațiunii ar fi luat, ca purtători ai cărpei secuiești pe post de blazon, de celelalte formațiuni maghiare (ori, și mai grav, în cazul înființării lor, de „departamentele” de reprezentare etnică din partidele românești). Cu mențiune că nu vom asista la tipicul politic românesc al confruntării pentru stabilirea aceluia care să se numească formațiune-lider, pentru că, din acest punct de vedere, lucrurile ar fi bine trasate, fiind clar că formațiunile maghiare nu se vor război niciodată între ele, ci își vor „partaja” amiabil drepturile de imagine și reprezentare (nu a maghiarimii sociale, pentru că nu aceasta contează pentru politicienii maghiari, ci a intereselor proprii). Procesul „dizolvării UDMR” ar trebui să fie mult mai elaborat. Să țină pasul cu nivelul de infiltrare a politichiei revizioniste. Ar trebui asigurat un proces, nu (doar) de eliminare a unui cap al hidrei, când atâtea altele, pe care le știm, sunt gata să-i ia locul, ci de creare a unui cadru de responsabilizare juridică pentru „următorul”, schimbat poate în formă, jucător al politicii maghiare.

lemn al politicii. Pentru că ar dispărea un ambalaj, dar conținutul cangrenos, verzui, ar supraviețui, ar exploda și s-ar infiltra și mai abitir. Așa, la un loc, în ghemul ei de ură, măcar vedem ce se întâmplă. Măcar avem, fie și parțial, imaginea mizeriilor pe care le produc împotriva noastră. Or, prin dizolvarea UDMR ar dispărea reprezentantul politic ca element de răspundere în fața Justiției (pentru vremea în care politicienii și guvernanții români vor avea curajul să acționeze UDMR-ul în Justiție pentru fiecare atac la ființa națională).

Dacă formațiunea ar dispărea mâine, ar fi dizolvată, s-ar întâmpla exact ceea ce vedem de trei decenii: continuitatea maghiarimii politice la butoane, chiar și din afara „jocului”. Pentru că, așa cum și-a asigurat atâtea decenii prezența prin instituțiile statului, indiferent de contextul politic, menținându-și oamenii în funcții chiar și în momentul în care statutul de opoziție ar fi trebuit să-i determine pe câștigătorii politici ai eșichierului să o înlăture, la fel se va întâmpla și în cazul unei „dizolvări”.

Formațiunea are suficiente resurse să-și „împrăștie” otrava prin toate partidele (și nu prin șantaj și amenințări cu dezvăluiri la

Cheile Biczului... Judecătorii nu cunosc trecutul!

Ionuț
Țene

Absurd cum o sentință judecătorească mută Cheile Biczului din județul Neamț la județul Harghita. Paradoxal asistăm la un război teritorial fratricid intern, cu complicitatea unor judecători care nu cunosc istoria României și a unor ofițeri de servicii care nu și fac datoria? Cheile Biczului de la Bogdan I „Infidelul” din 1364 au fost porțile de intrare în voievodatul Moldovei. A le trece astăzi la județul Harghita, pe lângă faptul că încalcă legea împărțirii administrative pe județe din 1968 este și o distorsionare flagrantă a istoriei noastre.

Primarul orașului Gheorgheni spune că și-a dat seama în 2009 că limitele dintre cele două județe au fost modificate. Cheile Biczului sunt amintite de lucrarea „Descriptio Moldaviae”, în 1714, scrisă de către cărturarul european și umanist Dimitrie Cantemir ca fiind poarta de intrare în Molodva. Mai mult, cronicile moldovenești vechi, în special cronică lui Macarie și letopisețul Țării Moldovei din secolul XVI și XVII vorbesc de întâmplări la frontiera Cheile Biczului ca locuri ale Țării Moldovei. Prin aceste chei celebre a fugit domnul Petru Rareș de boierii trădători în urma invaziei lui Suleiman Magnificul de la 1538.

După retragerea de la Hotin, la 15 septembrie 1538, Rareș a fost ajuns și atacat de oamenii noului domn Ștefan al V-lea Lăcustă, pierzând o parte din tezaur și chiar pe unul din fiii săi. Scăpat din luptă, s-a îndreptat spre Piatra lui Crăciun (Piatra Neamț), iar la 17 septembrie 1538 a poposit la mănăstirea Bistrița, făcând un legământ pentru întoarcerea în domnie. A doua zi, ajuns de urmăritori, fugi pe ascuns din mănăstire spre apus, licențindu-și însoțitorii, și ajungând la mănăstirea Bisericieni (18 septembrie), unde repetă legământul. Aici a fost sfătuit să aleagă o cale de trecere spre Transilvania puțin folosită pe atunci. Astfel, Petru Rareș a evitat „Drumul de Sus”, al Bistriței sau Sucevei, care urma prin pasul Rodna, trecătoarea folosită de el, pe care am identificat-o în 1978, fiind Cheile Biczului. A urmat un drum dificil, trecerea hotarului moldo-transilvan prin munții Hășmașului și Harghita, și, în cele din urmă, după șase

zile de drum întâlnirea cu niște pescari ardeleni, poate și cu un ostaș secu, trimis în întâmpinarea lor de voievodul Ștefan Mailat, care l-au condus la casa unui nobil secu, ce l-a ajutat să plece mai departe, de-acum în trăsura și cu escortă de oșteni. În cele din urmă, trecând prin Odorhei, la 26 septembrie 1538. Abia la sfârșitul secolului XVIII, ca și în cazul Bucovinei, Poarta Otomană a fost de acord cu o modificare a frontierei care a făcut ca frumosele Chei ale Biczului să fie luate prin furt de către imperiul austriac. În anul 1790, în urma unei convenții între Imperiul Habsburgic și Imperiul Otoman are loc o rectificare de graniță prin care se iau Moldovei 30.000 de iugăre (teritoriul actual al comunelor Dămuc, Bicz-Chei și Biczu Ardelean). Trei ani mai târziu, teritoriul este dat în folosință Regimentului I Pedestru de Grăniceri Secui pentru asigurarea cheltuielilor de întreținere, prin prescriptul Împăratului Josef al II-lea. În anul 1848, teritoriul trece în proprietatea Imperiului Austro-Ungar după ce secuii nu au sprijinit armata imperială. Din anul 1860 este prima atestare documentară a localității Dămuc (Domuk), iar în 1918, la Unirea cu România, comuna Biczu Ardelean care rămâne la județul Ciuc. În perioada interbelică (1932), comuna Bicz-Chei (care cuprindea și teritoriul comunei Dămuc) s-a desprins din Comuna Biczu Ardelean, iar în 1939, Dămuc se desprinde din Bicz-Chei. Trupele hortiste au ocupat teritoriul între 1940 și 1944, iar din 1951 și până în prezent, comuna Dămuc aparține administrativ de județul Neamț. Prin Legea nr. 3/1968 Cheile Biczului au revenit acasă la județul Neamț din Moldova. Cine are interesul să schimbe frontierele stabilite prin legi de către judecători care nu apără legea administrativă și nu cunosc istoria României? Pe bună dreptate românii au ieșit în stradă împotriva acestui abuz ce creează frontiere interne fratricide. Poate nu întâmplător miile de moldoveni de la mitingul din Piatra Neamț au cântat cu privirea încordată cântând: „Treceți batalioane române Carpații!”.

rețelelor sociale. Doar că, astăzi, o asemenea acțiune nu ar mai fi suficientă, nu ar mai avea nici o eficiență de „deparazitare”, pentru că pecinginea cangrenoasă s-a întins cu mult dincolo de zona politică. S-a insinuat și s-a dezvoltat nestingherită, de acolo atacând și mai vârtos fundamentele noastre. S-a înfipt prin toate instituțiile statului, ministere (eșalonul doi-trei), agenții, deconcentrate, felurite alte structuri, nonjustițiere pe fond, dar care împart „dreptatea” înaintea Justiției, fărâmițând prin acuze și referate, discriminând în numele unei așa-zise discriminări etnice pozitive...

Din păcate, dincolo de agitația unor „apărători” de țară (pe care nu-i poți numi patrioți, naționaliști, nefiind acei români gata de sacrificiul de sine în numele neamului și ai gliei), ci niște agitatori pompoși (mediatic și virtual), care prind din zbor subiectele clădite de alții, și nu ar fi nici o tragedie, dar le mătrășesc și le duc într-o zonă în care aplicarea devine imposibilă, dizolvarea UDMR-ului nu mai ajunge. Pentru că tot ce (s-)a „născut” din această hienă hidoasă trebuie înlăturat! Ceea ce ar fi cu mult mai greu, multe dintre ele având, spre deosebire de Uniune, înregistrări juridice în statusul și registrul

Rolul militar al românilor în Evul Mediu – între rezistență și conciliere

Ioan Aurel
Pop

Titlul de mai sus conține două sintagme care nu se bucură de o receptare prea bună în lumea contemporană în general și în cea românească în special. Evul Mediu este, de regulă, o epocă disprețuită, privită de sus astăzi și devenită reper pentru mai toate relele din prezent, de la comportamentul necivilizat al unora până la ignoranța crasă și la lipsa de cultură. Pe de altă parte, pentru mulți contemporani, rolul militar al românilor din secolele revolute este ca și inexistent, susținându-se chiar că înaintașii sunt doar niște figuri mitizate, care, lași fiind, nu au obținut nicio victorie pe câmpurile de bătălie. Societatea medievală a avut, însă, rosturile sale adânci, elaborate de oameni care nu erau cu nimic mai prejos decât noi și care, dacă nu aveau multe dintre abilitățile noastre, aveau altele, pe care, între timp, noi le-am pierdut, le-am obturat sau le-am repudiat pe nedrept. Dar nu voi insista aici asupra luminilor Evului Mediu, ci asupra aspectelor militare ale oamenilor din acele vremuri, ale românilor în particular.

Conform mentalității dominate a elitei de la cumpăna mileniilor I și II, lumea medievală era formată din trei stări sau grupuri privilegiate: rugătorii (oratores), adică cei care se rugau pentru mântuirea lor și a celorlalți oameni; luptătorii/ războinicii (bellatores), adică aceia care se băteau pentru apărarea și propășirea lor și a celorlalți oameni; lucrătorii (laboratores), adică aceia care munceau ca să producă hrana pentru sine și pentru ceilalți oameni. În consecință, societatea umană era imaginată ca un corp viu în cadrul căruia cele trei grupuri se întrețineau pe sine individual, dar și interferau în fiecare clipă pentru binele întregului. Niciunul dintre grupuri nu putea funcționa de sine stătător, ci doar în angrenajul acesta de trei. Societatea românească medievală nu a cunoscut tocmai caracteristicile lumii feudale occidentale, dar a avut, fără îndoială, trăsături comune destule cu aceasta.

Sistemul de apărare al celor două voievodate românești libere sau semi-libere de la sud și est de Carpați exprimă, prin oaste, nevoia „corpului” menționat de a fi protejat, de a răspunde provocărilor venite din afară și, uneori, de a provoca pe unii dintre vecini. Datorită exagerărilor produse mai ales în partea finală a regimului comunist românesc, dar și celor în perioadele de avânt romantic și de apogeu al mișcării de

emancipare națională din vremea formării statului național modern unitar (1848-1918), s-a căzut azi, în anumite cercuri, în extrema cealaltă. Astfel, mulți români cred că principatele românești nu au avut armate adevărate în Evul Mediu, ci doar niște pâlcuri de strânsură, incapabile să facă față unităților bine instruite și organizate ale atacatorilor, mai ales ale regatelor din jur și ale Imperiului Otoman și care au fost puse pe fugă de fiecare dată de inamici.

Vă propun să vedem, prin sursele de epocă, dacă lucrurile au stat chiar așa. Vom plasa în epoca de mare presiune a otomanilor asupra Europei Centrale, după ce aproape toate entitățile politice din Peninsula Balcanică erau cucerite, supuse și integrate Porții. Este vorba despre a doua jumătate a secolului al XV-lea, când Occidentul creștin, sub egida papalității, organiza periodic (cam la fiecare patru ani) cruciade pentru apărarea Republicii Creștine. În acest efort, țările din prima linie – catolice și ortodoxe – rămase necucerite aveau să joace un rol esențial. Un document florentin (un raport diplomatic scris de Sebastiano Baduario) din 1475-1476, reproducând ordinea de bătaie a armatelor care ar fi putut fi puse sub comanda regelui Ungariei, Matia Corvin, contra otomanilor, arată dimensiunea oștirii și proveniența oștenilor: 14.000 de oameni din Regatul Ungariei, 28.000 de luptători din Transilvania, 32.000 de oșteni din Moldova și 38.000 pedestrași și călăreți din Țara Românească. Rezultă – cu toată precauția legată de exactitatea acestor numere – că cele trei voievodate suportau 87,5 la sută din efortul antiotoman, iar Ungaria propriu-zisă restul de 12,5 la sută. Din rândul oștilor Transilvaniei, sunt individualizați românii (Valachi), mai exact nobilii români (în număr de 2.000), „care sunt lăudați mai presus de toți [pentru luptele] contra turcilor, [români] care sunt din neamul amintitului prealuminat rege [Matia Corvin] și care au luptat întotdeauna alături și de părintele său [Iancu de Hunedoara] și de maiestatea sa”.

Chiar dacă aceste numere nu sunt exacte (sunt, probabil, mult augmentate), nu ele contează, ci proporțiile. Secretarul (solul) italian putea să aibă motive să supraevalueze efectivele militare ale țărilor creștine din această regiune, dar nu avea de ce să schimbe proporțiile și, mai ales, ca un bun catolic, nu avea cum să crească efectivele militare ale țărilor ortodoxe în detrimentul celor ale Ungariei catolice. Această forță militară a Țărilor Române măsurată în date exacte (deși relative) se poate

corela cu mărturia unei scrieri a lui Filippo Buonacorsi Callimachus, pe care o voi evoca mai la vale. Să vedem cine era acest autor.

Filippo Buonaccorsi da Gemignano, zis și Callimachus (1438-1496), italian ajuns consilier al regelui Poloniei, i-a cunoscut direct pe români. El constată că polonii îi numesc pe români cu același termen ca și pe italieni (primul istoric italian care a remarcat aceasta), doar cu o mică schimbare de accent, ceea ce dovedește originea comună – spune el – a celor două popoare. Pe Callimachus (care nota acest lucru prin 1479-1480), îl precedă menționatul Nicolae de Modrusa, care scria înainte de 1473 și care observa că numele de vlahi este dat de popoarele vecine (slavii și ungurii) nu doar românilor, ci și italienilor. Se făcea astfel un pas important spre semantica reală a etnonimului vlah, derivat în epocă, în general, de la numele de Flaccus. Autorul italiano-polon afirmă descendența romană a românilor, atestată prin limbă: Sed utcumque immensus vel infinitus potius, eadem ubique lingua et praeter Romanorum coloniam Valachiam gentes omnes eadem primordia profitentes. Cele mai multe detalii despre români apar la Buonacorsi Callimachus în lucrarea Vita et mores Sbignei Cardinalis, scrisă în 1479-1480. În această biografie închinată cardinalului Zbigniew Olésnicki, episcop de Cracovia, Callimachus îi asociază pe români italienilor: „Căci polonii, care îi știau pe aceștia ca fiind italice, i-au numit în limba lor cu același nume cu care îi numeau pe ceilalți locuitori indigeni ai Italiei, dar cu un alt accent” (Nam Poloni, qui eos Italos scirent, lingua sua appellarunt eodem nomine, quo ceteros Italiae indigenas vocant, sed rudi admodum accentu).

Menționatul Callimachus încerca, pe la 1490, să convingă puterile europene că o nouă cruciadă ar avea șanse reale de reușită. Callimachus oferea puterilor europene exemplul țărilor și popoarelor din sud-estul Europei, care rezistaseră timp îndelungat în fața agresorului. Era invocată îndeosebi pilda Țării Românești și Moldovei care, prin lupte grele, reușiseră să-și salveze existența: „Adaugă aici – îi scria umanistul papei – expedițiile de atâtea ori ineficace [ale turcilor] împotriva românilor, popor care este azi divizat în două părți, dintre care niciuna, când a cunoscut cea mai mare înflorire, nu trimitea la război mai mult de 16.000 de oșteni. Și, totuși, aceia dintre ei care se numesc Basserabi nu numai că au rezistat timp foarte îndelungat cu forțe atât de mici

împotriva întregii puteri a turcilor, dar foarte adesea chiar i-au atacat, înainte de a-l pierde [...] pe acel mare comandant și principe al lor Vladislav Dracula, de care fiind lipsiți este de mirare că nu au succumbat pe dată, cu totul. Mult timp după aceasta, au ajuns, totuși, la supunere, astfel încât să-și păstreze toate legile lor, împreună cu averile și până aproape și libertatea. Iar moldovenii, deși au pierdut pe țărmul Mării Negre orașele Moncastro și Licostomo [...], își mențin și păzesc și acum restul țării lor și au provocat adesea, în anii precedenți, pierderi atât de mari turcului încât acesta a fost silit, în cele din urmă, să-l numească aliat și prieten pe Ștefan, principele moldovenilor [...], care a cedat nu sub presiunea armelor, ci condiționat. O, iată marea putere atât de temută de mulțimea spaniolilor, de armata francezilor, de virtuțile italienilor, de forțele germanilor, dar cu care s-au luptat mult timp primitivii epiroți, s-au înfruntat adesea bulgarii cu forțe egale, au purtat război ani îndelungați sârbii, aproape fără ostași și arme, cu care, în fine, bosniacii și rascii izolați au luptat cu rezultate indecise în locuri variate, pe când românii, după ce au respins armele și eforturile ei, s-au învoit prin tratate, nu ca învinși, ci ca învingători”.

Textul lui Callimachus – coroborat cu alte știri de epocă – este o mărturie clară a faptului că rezistența antiotomană a românilor era cunoscută și apreciată în cercurile „Republicii creștine” europene. Umanistul italian îi așază pe români în fruntea popoarelor care s-au opus Semilunii și explică în chip realist rezultatele acestei rezistențe: după un lung șir de victorii, românii au acceptat suzeranitatea otomană pe bază de negocieri concretizate în tratate bilaterale. Însuși conținutul acestor tratate este evocat, în aspectele lor esențiale, pentru Țara Românească: menținerea intactă a tuturor instituțiilor și legilor (omnes leges), respectarea resurselor economice (simulcum rebus), și „aproape a libertății” sau a autonomiei politice (et paene libertatem). Excelent cunoscător al situației Europei Sud-Estice, autorul știe să deosebească statutul Moldovei și Țării Românești – care și-au conservat existența statală și toate instituțiile lor creștine – de situația monarhilor balcanice subjugate de puterea otomană, în ciuda rezistenței pe care i-au opus-o. În consecință, între factorii care au împiedicat transformarea Țărilor Române în pašalâcuri, trebuie să fie plasată și rezistența armată a locuitorilor.

După mai bine de

două secole de la aceste consemnări ale italianului, principele Dimitrie Cantemir invocă avantajele neobișnuite obținute de „supușii” români din partea Porții, anume menținerea statelor lor, a puterii, a hotarelor lor celor vechi, a instituțiilor lor laice, a bisericilor. Beneficiind de o asemenea poziție privilegiată, românii s-au apărat de toți inamicii care i-au atacat: „Aceaste a noastre doadă țări, cu ajutorul lui Dumnezeu, măcar că supuse și ascultătoare sunt monarhii turcești, însă nici stăpânirea, nici slobozenia gios ș-au lăsat, ce după multe sângeroase și românești războaie cu tătarii, cu căzaci, cu ungurii, cu leașii și mai apoi cu turcii și cu cei de o fire cu dânșii, tătarii, niciodată piciorul din hotarale sale afară nu ș-au scos, ce înfipti și nezmulși au rămas. Besearicile, leage, giudecățile, obiceiurile nesmentite și nebetjite și le-au păzit”. În acest fel, drepturile suverane au rămas domnilor tributari, chiar dacă alegerea acestor domni sta mai mult în voia Porții; însă și aceasta s-a făcut – spune Cantemir – numai prin voia românilor. Până și în continua vărsare de bani către Poartă, autorul vede un titlu de glorie pentru poporul său: secătuirea averii neamului este un perpetuu sacrificiu de aur, după cel de sânge; prin aurul și prin sângele românilor s-a răscumpărat de la turci libertatea Europei. Este exprimat aici un adevărat mesianism românesc, cu un veac înainte de afirmarea celui polonez.

Românii și, mai recent, România au avut de-a lungul secolelor de apărare valori, idealuri, țări locale, poziții, resurse etc., vâdate, dorite, furate, confiscate de alții. Așa a fost mereu și așa au pățit toate popoarele și națiunile. Lupta pentru existență dintre indivizi a avut un pandant și pentru grupurile de toate felurile, aflate mereu în rivalitate. Se spune că ne-am apărat patria, dar acest lucru s-a întâmplat, în mod conștient, mai mult în vremurile moderne. În trecut, ne-am apărat mai ales „moșia” și „țara”. Moșia trebuie luată aici în sens literal, adică moșia mică a fiecăruia, aceea de unde venea „pâinea cea de toate zilele”, ogorul, pășunea, pădurea, iazul, moara. Moșia venea din moși, era lăsată din tată în fiu și era lucru sfânt. La fel era și țara, adică pământul (din latinescul terra, noi avem și diminutivele „țarină” și „țărănă”, care s-au păstrat mai aproape de sensul genuin al latinului terra).

-continuare în pagina a 12-a -

Generatorul național de antisemitism

Ion
Coja

Pe la începutul anilor 1980, când a izbucnit scandalul provocat de rabinul „roșu”, cum era poreclit Moses Rozen de ai săi, scandal iscat de protestul rabinului față de publicarea operei gazetărești a lui Mihai Eminescu, am scris un text intitulat Cine provoacă anti-semitism în România?, text în care îl acuzam pe rabin că incită lumea la resentimente antisemite! Că provoacă antisemitism prin pretențiile sale stupide și nejustificate. Am scris textul și l-am lăsat să zacă în sertar, nu era nicio șansă să apară în presa noastră liberă și democratică un atac la persoana marelui rabin.

În acest context l-am cunoscut la restaurantul scriitorilor pe ziaristul evreu interbelic, numit BOLDUR, revenit în Țară după zeci de ani, îl însoțea Nicu Carandino, vechi prieten din tinerețe. Boldur s-a prezentat ca fiind „unicul evreu anti-semit”!! Ins jovial, simpatic și cu o minte brici. Discuția care s-a înfiripat a ajuns inevitabil și la subiectul care agita lumea literară în acele zile: protestul stupid al rabinului Moses Rozen. Am aflat de la Boldur – Dumnezeu să-l odihnească!, că în Israel rabinul cu pricina are o presă foarte proastă. Atunci am pomenit și eu de textul meu, întrebând dacă nu cumva ar putea fi publicat în Israel. Ba bine că nu!... A doua zi am venit la „scriitori” cu textul meu, a fost citit la masă și aprobat cu entuziasm. I l-am dat lui Boldur și am aflat ulterior că s-a ținut de cuvânt și articolul a apărut într-o publicație în limba română din Israel! Cum am aflat? Printr-un cunoscut de la „Comunitate”, care mi-a povestit și despre supărarea pe care i-am provocat-o rabinului. Mi-a împărtășit și un pronostic: după un asemenea afront e lucru sigur că voi fi trecut pe lista neagră a rabinului roșu! Ce era lista aceasta? O listă cu indezirabilii care erau declarați „cherem” de rabin, adică supuși unui regim de marginalizare din partea persoanelor, evrei și neevrei, supuși rabinului. Despre lista neagră a rabinului mi-au mai vorbit Mihai Pelin, Victor Bârlădeanu și alții. Am simțit destul de mult existența și acțiunea acestei liste în viața publică. Prezența pe lista respectivă era un soi de certificat de

antisemit!... Un atestat! O condamnare la boicot medical și nu numai!

Nu știu dacă mai funcționează asemenea liste, dar sunt sigur că acum sunt mai multe și sunt menționat pe câteva cel puțin...

Dar nu despre mine este vorba, ci despre existența unui nou „generator de anti-semitism”, mai activ și mai performant decât rabinul de tristă amintire. Îl am în vedere pe odiosul personaj care poartă numele de Alexandru

excedentar să fie folosit pentru închiriat la sume mari, dată fiind locația ultracentrală a muzeului: pe Lipscani sau în Piața Victoriei.

Căci, confruntat cu refuzul primit de la Primărie, obraznicul neobrăzat care este acest Alexandru Florian, s-a prezentat la guvern cu o cerere și mai nerușinată: să li se atribuie pentru construirea unei clădiri dedicată muzeului holocaustului un spațiu de 5000 de metri în parcul din curtea Muzeului Antipa,

Nu avem nimic împotriva unui muzeu al istoriei oricărei minorități etnice din România! Dar, mai ales dacă se face pe banii contribuabilului român, avem pretenția ca acel muzeu să nu ocolească adevărul! Un muzeu al istoriei evreilor din România va trebui să expună neapărat documentele și arhiva pe care știm că evreii le țin ascunse de ochii publicului! Avem dreptul la reciprocitate: așa cum istoricilor evrei li s-a permis accesul la toate arhivele din România la fel

răscoalei de la 1907? Sau despre activitatea liderilor mondiali ai evreilor la Conferința de la Berlin, în 1880?

Am în vedere capitolul vast și dureros al rolului jucat de (unii) evrei, nu puțini, în activitatea criminală, anti-românească a Partidului Comunist. Ce loc i se rezervă în viitorul muzeu?

Am în vedere documente importante despre care știm că au fost publicate numai după ce la Yad Vashem s-a intervenit asupra textului. Vezi Jurnalul lui Mihail Sebastian sau Raportul lui Siegfried Jagendorf.

Și mai ales am în vedere arhiva rămasă de la Wilhelm Filderman, „cel mai important evreu din Europa”... Arhivă care fusese sortită de Filderman să ajungă în posesia Academiei Române, iar nu în depozitul Mossadului, care și-a însușit-o prin furt, gangsterește!

O ultimă frază pentru evreii normali, cinstiți: cât îl mai răbdați pe impostorul de Alexandru Florian? Cât îi mai acordați încrederea voastră?! Nu vă dați seama că individul ăsta produce anti-semitism și ajunge să justifice orice resentimente anti-semite? Că nu vă reprezintă?! Că este un irresponsabil măcinat de frustrări și de porniri anti-românești pe care nu și le poate stăpâni?! Că nu este om?!
●

Florian, directorul impostor al institutului Elie Wiesel. (...Alt impostor, de talie internațională și acest patron spiritual al institutului dedicat unui subiect inexistent, inventat: holocaustul din România...)

Numitul Alexandru Florian a avut o sumedenie de inițiative și intervenții publice prin care a scandalizat opinia publică din România. Ultima, legată de proiectul organizării unui Muzeu al istoriei evreilor din România și al Holocaustului... Mai întâi a păcălit-o pe primărița Firea care le-a cedat clădirea palatului Dacia de pe Lipscani, clădire cumpărată de Primărie cu ani în urmă pentru a organiza în incinta respectivă Pinacoteca Bucureștiului. La intervenția societății civile, decizia Primăriei a fost anulată prin sentință judecătorească, iar ulterior, patru încercări de a relua procesul de atribuire a palatului Dacia au fost respinse de consilierii din Primărie! Victorie a bunului simț civic! Cinstea acestor consilieri și rușine greu de șters pentru sluga numită Gabriela Firea. Și înfrângere dureroasă pentru gașca de mafioți ce s-au adunat în jurul lui Alexandru Florian. Împreună, beneficiarii râvnitului muzeu vor să pună „laba puturoasă” pe o clădire supradimensionată în raport cu necesitățile unui muzeu al istoriei evreilor din România, urmând ca spațiul

zonală istorică protejată, dar acest detaliu nu poate fi un impediment, spațiul verde sacrificat astfel poate fi refăcut în alte locuri din Capitală și totul este în ordine, pentru acest gangster imobiliar! Dintre escrocheriile imobiliare post-decembriște aceasta ar fi cea mai mare, cea mai bănoasă și mai sfidătoare!

Căci despre asta este vorba, la urma urmelor, despre sfidarea noastră, a tuturor românilor, de către un escroc care își arogă preocupări academice, iar gândul său nu este decât la obținerea unor pofituri cât mai mari de pe urma unor suferințe inventate sub titlul de holocaust. Holocaustul din România, imaginatului genocid anti-evreiesc din anii 1940-44!...

De data această presa n-a mai tăcut și a reacționat destul de prompt, prezentând informația crucială că direcțiunea Muzeului Antipa nu acceptă cererea cu care s-au prezentat liderii evreimii din România. Reacțiile pe internet au fost mult mai numeroase și se poate spune că opinia publică din România reacționează, în sfârșit! Sperăm să nu se limiteze la atât! Nu ne-ar prinde rău un miting de protest, mă ofer să le sugerez câteva texte pentru benerele mitingului! Ce părere au tinerii „frumoși” care s-au specializat în mitinguri anti-sistem din Piața Victoriei?

și istoricii români să aibă acces la arhivele din Israel, de la Yad Vashem!

Am în vedere în primul rând documentele pregătite de mareșalul Ion Antonescu pentru conferința de pace care urma să se țină la sfârșitul războiului! Aceste documente au ajuns în posesia Israelului și sunt dosite într-un mod rușinos, inacceptabil între oameni de onoare! Sunt documente prin care mareșalul se pregătea să se apere de orice acuzație de anti-semitism, de genocid anti-evreiesc!

Am în vedere arhiva Federației Comunităților Evreiești din România care, în loc să fie la dispoziția publicului interesat din România, a fost transferată în mod cu totul ilegal în Israel!

Am în vedere presa evreiască din România anilor 1940-1944, în care se poate vedea cum era perceput „holocaustul” din Transnistria. A existat o asemenea percepție sau, așa cum știm noi, subiectul nu a existat pentru presa evreiască din România?!

Am în vedere prezența în acel muzeu a documentelor legate de beneficiile pentru români de pe urma imigrației de evrei, dar și pagubele aduse de unii evrei societății românești! Va exista în acest muzeu un capitol dedicat arendașilor evrei și rolului acestora în declanșarea

Ziua fatidică a victoriei noastre europene, ziua în care PSD a devenit un animal rănit...

Cezar Adonis
Mihalache

Pe cât de mult ne-am bucurat de victoria de la europarlamentarele din 26 mai a.c., pe atât, sau poate chiar într-o măsură și mai mare, să nu ajungem să ne urâm destinul... Pentru că am lăsat lucrurile neterminate... Pentru că am crezut în existența unui minim fairplay politic al guvernărilor și am privit detașați (nu naivi, e drept) „regruparea” PSD -ului ca pe un transfer al guvernării la sorocul firesc al alegerilor interne... Doar că am greșit, îndesându-ne viitorul imediat într-o nesăbuiță mai gravă decât indiferența de care am dat dovadă de atâtea ori...

Pe 26 mai am câștigat, dar am rămas câștigători doar până în clipa în care ne-am oprit din elan. Ne-am limitat la entuziasmul și bucuria momentului, și nu am mai coborât în stradă să cerem și plecarea definitivă a PSD-ului de la guvernare. Am avut câteva zile la dispoziție în care eram îndreptățiți să facem acest lucru... În care puteam să-i hulim pe guvernați până la plecare. Dar cu fiecare zi care îi îndepărta pe ei de rușinoasa pierdere, iar pe noi de o victorie pe care nu am știut să o maximizăm și la nivel intern, lăsându-o practic doar în folo-

sul familiei politice europene, practic risipeam o șansă...

În clipa în care PSD ul s-a distanțat suficient de momentul de perdant, suficient pentru a-și aroga din nou impostura, nesimțirea, perenitatea viciilor și hoțiilor, a redevenit cel dinainte. Noi poate tot nu am conștientizat puținele zile pe care le aveam la dispoziție pentru a ieși într-un nou #Colectiv fără a ni se putea împotrivi forțele bastarților de la interne, dar ei au punctat sfârșitul putinței de schimbare printr-un raport al MAE în care simplii votanți erau acuzați pentru mizeria electorală de care au avut parte afară.

Atunci, puterii i-a fost clar că nu mai are cum să piardă pe termen imediat, că nimeni nu va mai ieși în stradă să doboare sistemul, că nimeni nu va repeta un „10 august” care, acum, ar fi fost, în cele câteva zile dintre statutul de perdant și cel de reluare a aroganței de guvernare, lipsit de curajul și tupeul agresiunii forțelor de intervenție.

Acum e prea târziu. Acum, dacă ieșim în stradă, putem să ne așteptăm în mod firesc la „gazări” și arestări. Pentru că am ratat ceea ce ar fi putut fi cu adevărat o nouă clipa astrală. „Noua clipă astrală” pe care victoria de la 26 mai 2019 nu a împlinit-o, ci doar a pregătit-o. Nu am

înțeles, nu ne-a păsat, ne-a ajuns exercițiul civic, ne-am lăsat pradă indiferenței? E prea târziu ca răspunsul să mai conteze faptic...

Sigur, poate ne-am relaxat și în perspectiva îndepărtării acestor bizoni de la guvernare la ceasul electoral stabilit. Iar într-o societate normală așa și trebuie să fie. Din păcate, ceea ce nu a „ucis”, politic și guvernamental, PSD-ul, l-a rănit în orgoliu, în aroganță, în frustrare, în tot ceea ce putea naște mai rău din acest monstru politic. Iar setea lui de răzbunare este imensă.

În timpul rămas până la plecare, PSD va încerca să elimine toate principiile de (minimă) bună guvernare. Și nu doar pe măsura marotei roșii „După noi potopul!”, căci va fi mult mai rău, voind a lăsa în urmă haos, anarhie. Economic este evident. Țara este îndatorată dincolo de orice prag al putinței de a ne mai reveni „prin noi înșine”, suntem făcuți zob, tranșați și împărți dijmă pentru multe decenii de acum înainte. Suntem împinși spre un colaps financiar și economic iminent. Poate că de aceea și cei de la BNR s-au relaxat în disputa „pe viață și de moarte”, de până mai ieri, pe care o aveau cu guvernării, cu PSD-ul, fiind acum chiar de acord să aducă aurul „acasă”. Nu doar pentru că s-au pupat

pe gură (și ar fi bine să fie doar „masonic”) cu guvernării, obținând noi mandate la Banca Națională, ci pentru că le este clar că la felul în care este îndatorată țara, oricum acele rezerve nu vor mai conta. Oricum nu vor mai putea asigura bonitatea noastră de țară, oricum nu vor mai reprezenta o garanție de credibilitate pe plan extern. Și cei ce ne împrumută știu asta. Doar că lor le convine, pentru că, în momentul în care nu vom mai putea să plătim, își vor lua singuri înapoi, înzecit...

Este o destabilizare cu o perspectivă destul de apropiată. Și chiar dacă cei ce au gândit-o și o aplică au produs destule dovezi că jocul unor interese străine, și ar trebui scoși din funcții și anchetați, serviciile secrete lipsesc... Nu, nu sunt absente, ci lipsesc prin mesaje pe care nu au cum să ni le trimită nouă, fiind „filtrați” tocmai de cei ce distrug această țară.

După actualii guvernări nu va fi dară doar „potopul”, ci aruncarea în anarhie... Iar ziua „Z” a răzbunării pesediste va fi cea a alegerile prezidențiale. Și cele imediat următoare... Atunci își vor lua revanșa acești borfași ai guvernării de azi. Sunt suficiente mesaje și acțiuni pentru a înțelege că suntem pe marginea

prăpastiei, și nu doar economic. Smulgerea procesului de asigurare a votului nostru de la STS și atribuirea către Autoritatea electorală (în aceeași măsură putea fi dată și Avocatului poporului, și unei grupări infracționale de partide propesediste, și unor ong-uri progubernamentale...), nu vizează „corectarea” unor viitoare rezultate electorale. Nu acesta este scopul principal. Ci inducerea unei destabilizări cvasigenerale, prin corelarea cu alte măsuri aberante, inclusiv cele vizate de ministrul de interne pentru eliminarea pazei militarizate de la secțiile de vot. Și nu numai atât... Pentru că raportul despre acțiunile votanților din Diaspora la alegerile din 26 mai nu reprezintă doar ineptii ranchiunoase ale unui ministru gerontolog. În fapt, se pun la punct toate acele „dovezi” de care au nevoie la următoarele alegeri pentru a proba existența anarhiei în și din preajma secțiilor de votare, și a fi găsiți alți responsabili, nu grupurile huli-ganice pesediste.

Ne așteaptă, nu vremuri interesante, ci vremuri primejdiioase...

Rolul militar al românilor în Evul Mediu – între rezistență și conciliere

-urmărire din pagina a 3-a -

Când s-a diminuat mult pătura solidă a țărănimii libere și a boierimii pământene, românii nu au mai prea avut ce să apere, fiindcă moșiile lor (pământurile venite de la moși), țările lor mici, universurile lor de viață fuseseră acaparate de alții. Zadarnic au chemat domnii oamenii la luptă, căci nu a mai avut cine să răspundă, din moment ce ideal fără real nu există. Apoi, de la finalul secolului al XVIII-lea mai ales, ne-am adunat din nou energiile și ne-am recâștigat țara, moșia cea mare. Între 1848 și 1918, am format România și am trăit împreună „Poemele luminii” (Lucian Blaga). Al Doilea Război Mondial ne-a ferecat din nou, ne-a ciuntit țara, ne-a afundat în „lumina Răsăritului” stalinist, adusă pe tancurile sovietice, cu complicitatea Occidentului, prea puțin sensibil la „mizeria micilor state din est” (István Bibó). O speranță a venit prin anii '60, înăbușită repede prin anii '80 ai secolului trecut, sub dictatura ceaușistă. După 1989, ni s-au revigorat speranțele, potolite repede de realitatea dură a anilor din urmă, de criza pornită în 2008, de euroscepticism, de retrezirea naționalismelor egoiste ale occidentalilor, de

xenofobie, de disprețul față de noi și de alții, de incapacitățile și stângăciile noastre, de dezorganizare și de marasm.

Și așa – prin corsi e ricorsi (Giovanni Battista Vico) repetate – am trecut prin lume stingheri și triști, visând mereu la mai bine, uitând adesea că „mai binele” este inamicul „binelui”. Foarte puțini știu și și mai puțini vor să știe cum a fost viața noastră prin lume, ca să poată avea perspectiva necesară pentru rânduirea prezentului și pregătirea viitorului. Trăirea clipei (Carpe diem!) pare cuvântul de ordine al majorității, dornice de viață lejeră și iresponsabilă, clădită pe iluzii. Studiul – fie și de suprafață – al istoriei ne-ar putea arăta ușor cum am trăit, cum am viețuit, cum am conviețuit și cum am supraviețuit. Secretul nu este însă al nostru, ci al tuturor popoarelor mici și strânse sau strangulate între imperii și regate orgolioase, este secretul lui Polichinelle: existența noastră a putut continua datorită compromisurilor istețe și luptelor bine dozate sau, în limbaj diplomatic, datorită alternării potrivite a concilierii cu rezistența (Florin Constantiniu).

Cine crede că am răbdat des și mult jugul stăpânilor străini nu știe sau nu vrea să știe istoria românilor.

Am răbdat când nu am avut ce să facem, așa cum au făcut și alții. Când ne-au cerut turcii prima oară tribut nu am plătit nimic, sperând în îndreptarea lucrurilor în numele Crucii. Când presiunile au crescut, am dat o sumă modică în chip de răscumpărare a păcii, dar apoi nu am mai plătit și ne-am revoltat. Revolta nu putea dura la nesfârșit, căci forțele otomane ne copleșeau, ne potopeau, ne jefuiau, ne înfrângeau. Nu se mai puteau lucra ogoarele, riscam să nu se mai primenească nici câmpurile și, fără arat, semănat, prășit și cules, nu ne mai puteam câștiga pâinea noastră cea de toate zilele. Amenințați de spectrul întreruperii ciclului vieții, boierii se duceau cu jalba la domn, cerându-i să oprească lupta și să ceară pace, înainte de înfrângerea evidentă, plătind tributul și punând oarecare condiții.

Condițiile vizau conservarea autonomiei țării, a domniei creștine și pământene, a instituțiilor statului, a bisericii, adică a tuturor rânduieilor din veac. Turcul, de regulă, accepta, fiindcă era mai avantajat de câștigarea pașnică a unor beneficii pe seama „ghiaurilor valahi”. După o vreme, padișahul, vizirii, pașalele de la Dunăre, din raiale și din vilaietele vecine se obrăzniciau,

creșteau pretențiile, atacau mișelește, cereau tribut mărit etc. Atunci, tot boierii (dacă nu era vreun domn cu personalitate și inițiativă) îl capacitau pe voievod să pornească lupta și să nu se lase călcat în picioare. De exemplu, puțină lume realizează că nepotul lui Ștefan cel Mare, Ștefan al V-lea – poreclit Lăcustă (1538-1540) și prezentat de unii croniciari grăbiți drept „păpușă turcească” – a pornit răscoala de eliberare a Tighinei (pierdute de Petru Rareș, la finele primei sale domnii) în colaborare cu boierii Țării Moldovei, gândind și acționând la unison. Și tot așa, cu revolte și cu păci, cu răzvrățiri și cu acorduri inegale (ca de la stăpân la supus), ne-am construit viața de grup. Erau vremuri de ticăloșire a țării, de lupte interne între partidele boierești, dar nu într-atâta încât să fie sacrificată țara intereselor personale ori străine. Și așa, alternând rezistența cu înțelegerea (concilierea), românii au rezistat și au existat (uneori la limita supraviețuirii), fără victorii zdrobitoare și memorabile, dar și fără trădări capitale și umilinte iremediabile pentru țară.

De aceea, viziunile catastrofice, disprețul față de înaintași, transformarea victoriilor în înfrângeri și augmentarea nenorocirilor noastre

– făcute cu pasiune de unii după 1989 – nu-și au reflectare în realitate. Adevărul nostru este unul simplu și ușor de înțeles, chiar și dincolo de izvoarele relevate și comentate mai sus: dacă înfrângerile ar fi copleșit victoriile și dacă lașitățile și trădările ar fi fost mai multe decât bravurile și loialitățile noastre, am fi dispărut demult de pe fața pământului ca popor și ca stat, s-ar fi topit în ființa altor popoare și state. Faptul că suntem dovedește că am depus un efort ca să fim, fiindcă ființarea unui neam – dincolo de Dumnezeu – depinde de el însuși, de energiile sale, de voința sa colectivă.

Românii au trecut prin istorie și au trăit în istorie fiindcă și-au păstrat statele lor proprii, iar în cadrul acestor state și-au ocrotit instituțiile esențiale: domnia, adunările țării sau ale stărilor (ale grupurilor privilegiate), sfatul domnesc, oastea, biserica, școala și altele. Între acestea, armata și sistemul de apărare au avut un rol esențial, deopotrivă în ocrotirea țării și în păstrarea conștiinței libertății naționale. Încrederea în instituții este un element fundamental al existenței oricărui popor și mai ales în coeziunea acelor popoare ajunse la stadiul superior de națiune.